

TERVEHDYS

Pohjoismaiden Emäntäliiton yhteiselle kokouspäivälle 10 päivänä maaliskuuta 1937.

Maa on niin kaunis
Kirkas Luojan taivas,
Ihana on sielujen toivotie.

Katseet kirkastuvat, mielet lämpenevät, kun laulamme tuota kaunista Ingemannin laulua, joka alkaa yllämainituin sanoin. Kuinka äärettömän paljon arvokasta ja ylentävää sisältävätkään laulun kolme lyhyttä säettä! Sisäisen silmämme ohitse kulkevat kuvat ihanasta maailmasta ja me tunnemme kiitollisuutta ihmeellisestä lahjasta, joka meille ihmisille on annettu. Aavistellen käsitämme sielujen toivolaulun kauneuden. Ja me rohkenemme uskoa seuraavien sanojen totuuteen:

Kirkasna aina
Sielujen laulun
Taivainen sointu säilyy vaan.

Ajan levottomuudessa, tuskassa ja taistelussa soi tuo sävel sielussamme. Ja kun me kuulemme sen, luotamme kaikesta huolimatta tulevaisuuteen, vaikkakin näyttää siltä, että ihmiskunta on monin paikoin joutunut perikadon partaalle.

Mutta eikö olekin niin, että samalla tunnemme edesvastuun elämässä suuremmaksi? Me tunnemme väkivämmän kuin ennen, että tulevaisuus riippuu meistä kaikista, jokaisesta. Me ymmärrämme, että kaikki ne, jotka hiljaa ja ahkerasti parhaansa mukaan puuhaavat jokapäiväisessä aherruksessa, että ne laskevat hyvän perustan tulevaisuudelle. Mutta tällöin ei saa unohtaa mitä aivan oikein on sanottu, että on tärkeitä koettaa rakentaa uutta yhteiskuntaelämää, kulttuuria, jossa ihmisellä ja ihmisten yhteisyydellä on oleellinen arvo ja äärimmäisenä päämääränä ihmisvoimien yhteistoiminta. Saattaa sanoa, että nykyään kiinnitetään sellaisiin näkökohtiin sängen vähän huomiota sekä yksityisessä elämässä että kansainvälisissä suhteissa. Meiltä puuttuu huomaavaisuus ja hienotunteisuus lähimmäisiämme kohtaan. Niin, voimmepa sanoa, että käsite *lähimäinen* ei meidän aikanamme vastaa sen todellista, laajaa merkitystä. Mitkä katkerimmat taistelut raivoavakaan kanssaihminen välillä samassa maassa, verituomioita langettavat kanssaihmiään kohtaan ne, jotka sattuvat olemaan vallassa ja nämä taas joutuvat uhreiksi vuorostaan, kun toiset pääsevät valtaan.

Kuinka räikeänä esiintyykään itsekkyyks ihmisten keskinäisissä suhteissa. Esimerkkejä tästä tuskin tarvitsee mainita.

Armeliaisuus alkaa kodissa ("Charity begins at home") sanotaan. Armeliaisuutta, tahdikkuutta harjoitettakoon ensin läheisimpiä kohtaan. Mutta se on köyhää ja lyhytnäköistä armeliaisuutta ja velvollisuuden-tuntoa, joka ei ulotu pitemmälle kuin oman kodin ovelle.

On tunnustettava, että tunne- ja tahdonelämää, persoonallisuuselämää meidän aikanamme suuresti laiminlyödään sekä kodissa että yhteiskunnassa. Nuorison kasvattajat kysyvät vavisten: Eikö se henkinen voima, joka voi pakoittaa ihmiskunnan takaisin kuilun partaalta, ole heräävä ennenkuin on liian myöhäistä?

Eivätkö tämänlaiset lausunnot anna meille aihetta itsetutkisteluun tänä vaikeana aikana?

Meidän pohjoismaisen yhteistyömme tarkoitus on vaihtaa ajatuksia ja arvoja elämän erilaisilla aloilla. Nyt me vietämme yhteistä pohjoismaista päivää ja lähetämme toisillemme tervehdyksiä maiden ja merien takaa. Ja tervehdyksiin sisältyy lämpimiä tulevaisuuden toivotuksia.

Jospa saisimme yhteistyössämme toteutetuksi toivomuksen *ihmisille hyvä tahto*.

Helsingissä, 12 p:nä helmikuuta 1937.

FANNY HULT.

